

staar frit for Administrationen i det hele ved kongelig Anordning at bestemme, hvor Hovedtingstedet skal være i dette Tilfælde. Der er forelagt forskellige Oplysninger og Aktstykker, som altsaa vil blive drøftet videre af Administrationen. Udvalget har for sit Vedkommende udtalt, at selv om der er forskellige Hensyn, saaledes til Afstandene, Næringsvæsenet og deslige, der kan tale til Fordel for Skel-skør, er der et Hovedhensyn, der taler for at have Hovedtingstedet i Korsør, nemlig Hensynet til Skibsfartsinteresserne. Der er hyppigt og ideligt Anliggender med Hensyn til Søen, saasom Søforhør o. s. v., der maa afgøres hurtigt, og alle disse Afgørelser kan ikke uden Kval og Forhindringer og Opsættelse løses rettelig, naar Hovedtingstedet ikke er i Korsør. Dette har Landstingsudvalget villet udtale, medens det i øvrigt naturligvis erkender, at det er et Spørgsmaal, som vedrører den kongelige Anordning og ikke er en Lovgivningssag.

Jeg kommer saa til det sidste Hovedpunkt i Loven om Rettens Pleje: Tavlen over Politikredsene. Der er her ingen væsentlig eller i Grunden ingen Forskel mellem det af Folketinget vedtagne og det nu af Landstingets Udvalg foreslaaede. Ligesom Lovforslaget, som det blev vedtaget af Folketinget, holder vi paa de 65 Politikredse som tilstrækkeligt. Vi har udfoldet en ret udførlig Virksomhed for at blive ved 65, og 14 af Udvalgets 15 Medlemmer føler sig tilfredse med, at vi har opnaaet dette, men eet Medlem af Udvalget har, hvad jeg lige vil berøre, inden det ærede Medlem faar Lejlighed til at udtale sig nærmere derom, foreslaaet et større Antal, nemlig 78. I Forbindelse dermed er af det ærede Medlem sat den Bestemmelse, at Politimesteren nødvendigvis skulde bo i en Købstad, og det ærede Medlem har desuden udtalt Utilfredshed med Utilstrækkeligheden af den hele Ordning, saaledes som den findes i Lovforslagets Afsnit om Politiet. Til en vis Grad er lignende Spørgsmaal rejste fra en anden Side, nemlig af den saakaldte danske Politiforening. Den har udtalt, ikke angaaende de to af det ærede Medlem særlig nævnte Punkter, men med Hensyn til hele Spørgsmaalet om Politiet, som indeholdes i fjerde Afsnit, at den hele Ordning er ufuldkommen. Angaaende Maaden, hvorpaa disse Forhold skal ordnes, vil jeg gøre opmærksom paa, at der er et Forhold, som nylig i 1911 er lovbestemt og nu yderligere udført, nemlig Forholdet med Hensyn til det egentlige Statspoliti, og at der ogsaa angaaende det

kommunale Politi og Grænserne med Hensyn til Kompetence virkelig er truffet Regler, som maa kunne praktiseres, om de end kan være vanskelige. Der er ogsaa andre Punkter, som den danske Politiforening har fremhævet: Mangelen paa Bestemmelser i forskellige Retninger med Hensyn til Lønningsforhold o. s. v. ved det kommunale Politi — for Statspolitiets Vedkommende er det jo ordnet.

Ikke blot de to fremdragne Spørgsmaal, men alle de andre Spørgsmaal, som hele Ordningen i fjerde Afsnit frembyder, og med Hensyn til hvilke det ærede Medlem ikke har følt sig tilfredsstillet ved nogle Udtalelser i en Skrivelse fra Justitsministeriet, som jeg meddelte Udvalget i 1914, har bevirket, at den højtærede Justitsminister har udtalt sig for, at det hele Spørgsmaal om Politiets Ordning tages under Kommissionsovervejelse. Dermed vil altsaa alt det, som det ærede Medlem af Udvalget har haft Betænkelighed ved, blive gjort til Genstand for Kommissionsbehandling, saa snart Forholdene tillader det — jeg behøver vel neppe at præcisere, hvad det vil sige, at Forholdene tillader det. Altsaa, saasnart Forholdene tillader det, vil der blive nedsat en Kommission til at overveje alle disse Spørgsmaal og alle dem, som maatte knytte sig dertil, og som kunde have nogen Berettigelse under Hensyn til de af den danske Politiforening fremsatte Ønsker.

Der har været klaget over, at Loven, som den nu er, er steget til 1,043 Paragraffer, at den er saa vidtløftig, at den er gaaet ind paa saa mange Enkeltheder. Imidlertid viser det sig hvert Øjeblik, at Omstændeligheden ikke er tilstrækkelig stor. Nu er der en Række — jeg husker ikke hvor mange Paragraffer — nøje prøvede og i alt væsentligt af alle vedkommende godkendte Regler angaaende Sagførerne, men ogsaa her viser det sig, at der let kan opstaa Spørgsmaal, som maaske bør være Genstand for Overvejelse. Selv om man ikke betragter det som en Bestanddel af Loven, kan der dog muligt være Grund til at behandle det ved en speciel Lov. Der er f. Eks. af flere private Sagførere rejst det Spørgsmaal, om det er tilladt for en Sagfører at holde flere Kontorer. Vi har Justitsministeriets trykte Udtalelse om, at efter den gamle Lov er det ikke tilladt at have flere Kontorer hverken i samme Jurisdiktion eller i forskellige Jurisdiktioner, men det er jo tænkeligt — det er *tænkeligt*, mere siger jeg ikke —, at det, at Kredsene er blevet større, flere Steder meget